

Lees nog meer over stoere Steffie:

STOERE STEFFIE

naar de maan

Annemarie Bon

Illustraties

Marja Meijer

LEESNIVEAU

AVI	S	3	4	5	6	7	P		
CLIB	S	3	4	5	6	7	8	P	

Avontuur | Ruimte

Toegekend door Cito i.s.m. KPC Groep

Nur 287 / IPP032401

Bisac JUV043000 / JUV064000 / JUV053020

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIV Tekst: Annemarie Bon

© MMXXIV Illustraties: Marja Meijer

Omslagontwerp: Petra Gerritsen

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Naar Amerika

‘We hadden op school les over de eerste mens op de maan,’ zegt Steffie tegen Rinus. Hij is uitvinder van een tijdmachine. Zelf durft hij er niet mee te reizen. Maar Steffie wel! Ze is al naar de steentijd geweest en zelfs eens naar de dino’s.

‘Geweldig,’ zegt Rinus, ‘dat was de grootste prestatie van de vorige eeuw.’

‘Dennis uit mijn klas zei dat het niet echt gebeurd is,’ gaat Steffie verder. ‘Hij zei dat het in een studio gefilmd was.’

‘Dat is heel dom van hem,’ zegt Rinus.

‘Weet ik,’ zegt Steffie. ‘Toch wil ik de lancering van Apollo 11 wel eens met mijn eigen ogen zien.’ Ze wijst naar de tijdmachine.

‘Maar dat was in Amerika!’ roept Rinus. Hij kijkt een beetje bang.

Steffie haalt haar schouders op. ‘Ik kan best goed Engels.’

Rinus plukt aan zijn baardje. ‘Ik weet niet of het lukt zo ver weg.’

‘Daar komen we maar op één manier achter,’

zegt Steffie. ‘En ik kan altijd weer terug met het horloge.’ Ze loopt naar de tijdmachine en pakt het horloge. ‘Wat kan er nou misgaan?’

‘Ik kan zo wel honderd dingen bedenken,’ sputtert Rinus tegen. Toch loopt hij naar de tijdmachine om hem in te stellen. ‘Naar 16 juli 1969 dus. Cape Canaveral in Florida. Pas je goed op?’

Steffie staat klaar en haalt diep adem. Door de tijd reizen voelt altijd een beetje rot.

Al snel wordt ze weggezogen in een inktzwart gat. Dan suist en tolt alles om haar heen en wordt ze super draaierig. Zou ze echt naar Amerika kunnen reizen, naar 1969? Ze krijgt een kriebel in haar buik. Wat als het misgaat?

Niet aan denken, houdt ze zichzelf voor.

Apollo 11

‘Au!’ gilt Steffie. Ze wrijft over haar hoofd. Daar voelt ze nu al een bult.

‘Wat krijgen we nou?’ klinkt het naast haar.

Steffie draait zich om en kijkt recht in de helm van een astronaut. Het is Neil Armstrong, de astronaut over wie ze het op school hebben gehad!

‘Stop, Mike!’ roept hij. ‘Een verstekeling aan boord!’

‘We kunnen niet stoppen,’ roept de piloot terug. ‘De motoren staan aan. Het aftellen is begonnen. Maar hoe komt hier nou ineens een kind?’

Met een schok snapt Steffie waar ze is. Ze is niet bij het publiek geland, maar bij de drie astronauten, hoog boven in de raket, in een kleine ruimte vol panelen met knopjes.

‘Snel,’ roept de derde man aan boord. Dat moet wel Buzz zijn, bedenkt Steffie. ‘Naar achteren jij! Wat een ramp is dit!’

Net als Steffie bedenkt dat ze beter terug kan gaan naar haar eigen tijd, bindt Buzz Steffie met

riemen vast aan de achterkant van hun stoelen. ‘Voor je eigen veiligheid,’ zegt hij erbij.

Nu kán ze niet eens meer bij haar horloge. Ze gaat mee de ruimte in!

‘Zet je schrap,’ zegt Buzz. Dan lukt praten niet meer. De motoren brullen. Het lawaai is oorverdovend en alles trilt.

Door de radio klinkt het aftellen. ‘Vier, drie, twee, een, nul! Alle motoren aan. *Lift off*. We hebben een lift off.’

Met een enorme kracht drukken de riemen in Steffies lijf. Ze kan bijna niet ademen en het lijkt alsof haar hart stilstaat. Weg schieten ze, omhoog. Door de ruimte reizen is nog veel enger dan door de tijd reizen! Steffie ziet dat de mannen een beetje bleek zien. Zouden ze dit wel overleven?

‘De eerste trap is los,’ roept Neil boven het lawaai uit.

‘Trap?’ vraagt Steffie verbaasd.

‘Onze raket is een drietrapsraket,’ zegt Buzz. ‘We stoten telkens een motor en een lege tank af. Dat scheelt gewicht.’

‘Stil jullie!’ roept Neil. En even later: ‘De tweede trap is ook los. Alles gaat goed. We maken de komende paar uur een rondje om de aarde.’

Steffie ziet dat de drie nu wat rustiger worden. ‘Jullie hoeven niet bang te zijn,’ zegt ze. ‘Het loopt goed af.’

‘O ja joh?’ vraagt Mike. ‘Hoe weet jij dat dan, wijsneus?’

‘Jullie snapten toch niet hoe ik aan boord gekomen ben?’ zegt Steffie.

Buzz schudt zijn hoofd. ‘Ja, hoe heb je dat eigenlijk geflikt?’

‘Het zit zo. Ik kom uit de toekomst,’ zegt Steffie. ‘Ik maak een tijdreis. Mijn plan was om tussen het publiek te gaan staan. Maar ik landde in de raket.’

Mike wijst naar zijn voorhoofd. ‘Een tijdreis? Is naar de maan gaan nog niet gek genoeg?’

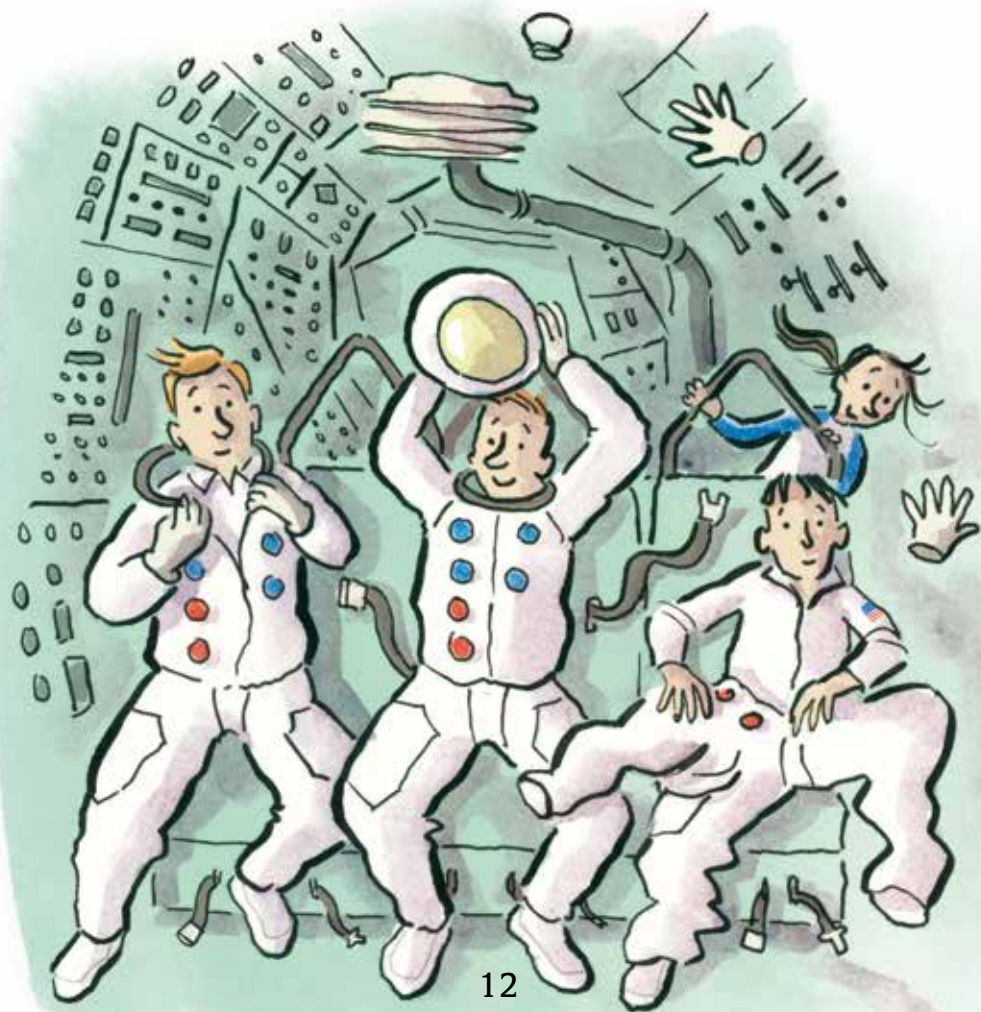
‘En hoe weet je dat het goed afloopt?’ vraagt Neil.

Steffie lacht. ‘Dat heb ik op school geleerd. Straks vliegen we richting de maan. En daar koppelt over een paar dagen de maanlander los van de raket en gaan Buzz en Neil samen een stukje lopen op de maan. En Neil zegt dan: “Dit is een kleine stap voor een mens, maar een reuzensprong voor de mensheid.” Jullie komen

ook veilig terug op aarde. En ik hoop ik ook.'

'Het is niet te geloven,' zegt Neil. 'Dat is precies de zin die ik heb geoefend. Het is een vreemd verhaal, maar je stelt me toch gerust.'

'Let op,' roept Mike, 'daar ging de derde trap. Doe je pak uit en zet je helm af. Het is zover. We gaan naar de maan.'

Naar de maan

De reis naar de maan duurt een paar dagen. Gelukkig verloopt er thuis amper tijd, denkt Steffie. Anders zouden haar ouders vast ongerust worden.

Af en toe gaat er een rilling door haar heen van de spanning. Ze zit in een raket naar de maan! Ze ziet de aarde steeds verder achter zich als een prachtige blauwe bol. Maar het raarste is dat ze kan zweven, al mag ze dat niet vaak doen van de drie astronauten.

